

Леся Романчук

Цвіте терен

 Богдан
НК

УДК 82-3
ББК 84(4Укр-6)
Р 69

Романчук Л.

Р 69 Цвіте терен. Книга третя. Білий ангел.
Книга четверта. Тернове вино : роман / Л. Романчук. — Тернопіль : Навчальна книга – Богдан, 2014. — 504 с.

ISBN 978-966-10-4017-4

«Ти не хочеш співати у терні один...

Хор тернових птахів співає реквієм кохання.

...Я знаю, колись ти повернешся, прийдеш і попросиш краплю води, щоб не висохло джерело у пустелі нелюбові. Попросиш краплю вина, і мої вірші перетворяться на червоне чорнило, яким пишемо у серцях. Попросиш крихту хліба, і знайдеш поживу на сторінках цієї книги, щоб не загинуло в тобі хлопчєня, яке жило за сонцем і кохало за місяцем.

Залишаю тобі себе, щоб знав — не самотній у світі.»

УДК 82-3
ББК 84(4Укр-6)

ISBN 978-966-10-4017-4

© Романчук Л. І., 2014
© Навчальна книга – Богдан, 2014

Книга третя

Білий ангел

Розділ 21

Ранок розпочався тихим «дзень-дзелень»...

Не встигла ще узяти в руки телефон, а серце вже сповнилося теплою хвилиною — він, ляленько... Його ранковий поцілунок... Навіть через тисячі кілометрів, через гори і ріки, віддаль і час долинає його тихе світло, його ранкове «люблю»... Щодня. Щоранку, рівно пів на восьму.

Ранкове сонце, дякую за день...

Дякую за високе небо, в якому живе його любов, за повітря, повне туманом, в якому живе його любов, за дерева, на яких тремтять листочки, що шелестять його любов'ю... Дякую за моє серце, повне радістю кохання, пісню кохання, музикою кохання...

«Тиха тепла ніч передає у руки голубому дневі мою лялю... голубить її ніжно... прокидайся, кохана, вмивайся ранковою росою з моїх долонь...»

І нехай сьогодні небо у хмарах, нехай накрапає дощик, нехай туманом укрилося місто, наче пуховою хусткою, не

дуже білою і не дуже добре виплетеною, та хіба мені не однаково, яка туманна сірість із сирістю обіймає будинки та вулиці, якщо співає серце, якщо душа тихо тремтить його піснею кохання, його дотиком із далини, його променем з ясного сонячного міста, де завжди літо...

А наше літо — гаряче, бо сесія.

Оляна не любила цю пору — не так через надмір роботи, як через її нервову напругу — чомусь студенти завжди відкладали те, що треба зробити сьогодні не просто на післязавтра, а на саме нікуди — на переддень іспиту, коли відступати нікуди, позаду семестр, а попереду — академзаборгованість. І кожен, хто у гріхах перед кафедрою, яко у шовках, вважав за необхідне і найбільш слушне покаятися у скоєному, вольному і невольному, саме перед нею, наче вона їм промокашка для чорнила, хустинка для сліз чи тестер на алкоголь.

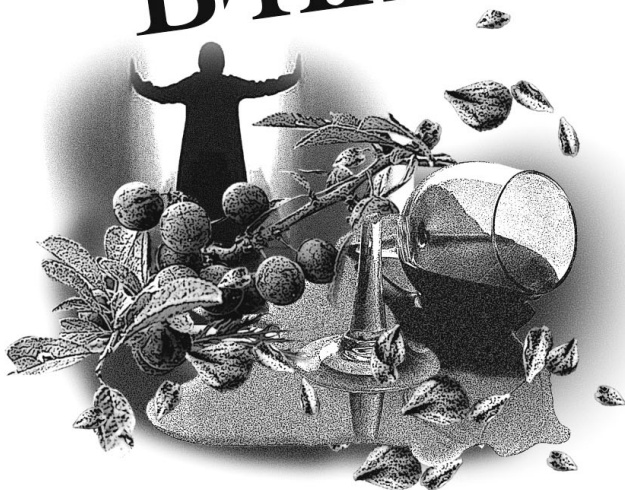
— Тільки ви спроможні зрозуміти... Тільки ваша поетична душа здатна збагнути... — і далі проливалися потоки слів, якими б, за ліпшого застосування, дамбу супроти повеней вимурувати — і жоден Дністер не змие!

Поки вдавалося пояснити, що її кабінет не є структурним підрозділом міністерства з надзвичайних ситуацій, а сама вона супроти землетрусів, цунамі, вивержень вулкана, світового зледеніння та інших глобальних катаклізмів студентського життя та безголов'я безсила у силу відсутності силових структур у власному розпорядженні, купно із обмеженням повноважень, за межі яких не збирається виходити, минав дорогий час, який просив цілком іншого використання — книгу, вже майже завершену,

Книга четверта

Тернове Вино

Розділ 32

— Ну і що? Як тобі мої цьогорічні каштанчики?

Іван почав потроху втрачати листя. Він трохи соромився цього, як літній чоловік соромиться своєї сивини та лисини перед молодією жінкою. Та пишна крона ріділа не від старості — за мірками дерев йому тільки рости і цвісти, а просто осінь гуляла парком і бавилася фарбами й дизайном — кого вдягне, кого роздягне, що перефарбує.

Виглядало, що каштан гнівається на подругу. Оляна й справді майже все літо обминала ці стежки. Не те, щоб свідомо, але гуляти дорогою, яка веде на роботу, під час відпустки якось не викликало позитивних емоцій. Так і догулялася до осені.

— Не ображайся, ти ж справжній друг, Іванку? А справжнім друзям не треба щодня нагадувати про дружбу, вони завжди онлайн, так?

Чи то заперечуючи, чи на знак ствердження Іван густо сипонув під ноги молодих колючих, невеликих іще, недозрілих плодів. Кілька розкололося, блискучі каштанчики покотилися аж до асфальту. Підняла. Потішила пальці

свіжим і гладеньким, ніжним і недоторканим, лагідно-невинним подарунком, народженим для неї. Погладила шорстку кору на знак подяки:

— Я побігла, друже, бувай!

Каштан зашумів гіллям услід, наче прощаючись.

У тому шумі трішки вчувалися ревності, знав, що ця рука за кілька хвилин торкнеться щоки іншого друга — каменя Петроса, погладить її так само ніжно, а у відповідь не отримає нічого, тільки холод. Але з тим вона розмовляє так само, як і з ним, живим, високим і красивим, здатним обняти гіллям, захистити від спеки чи дощу, зашуміти листям на знак згоди чи заперечення, обдарувати плодами, хай навіть неїстівними, та якими ж гарними!

— Петросе, привіт! Це я. Молодчинка, що не надувся. Чи ти надувся? Ні, тебе годі зрозуміти...

Петрос насправді зберігав мовчання й нічим не висловлював своєї радості чи інших почуттів, якщо брилі властиво їх мати.

— Мовчиш? Ну й добре. Зате нікому не розкажеш моєї таємниці.

Якби міг, камінь неодмінно кивнув би головою, якби міг — заприсягнувся б, та кам'яна брила не мала засобу для комунікації. Чи воно й не до ліпшого?

— Ти зберігаєш його?

Петрос одразу втямив, про що вона, ця жінка з волоссям кольору застиглої вулканічної лави, з очима кольору новонародженого неба, з думками кольору свічки білого воску, думками неспокійними, збагненними хіба віковичному каменеві, знову про своє, про поцілункове...

Ведмедик. Смішний біленький Міха. В лапках — якийсь згорнутий листок. Розгорнув... Вірш. Написаний від руки. Почерк... Він майже не знає її почерку, хто нині пише листи — електронка замінила ці листочки, яких торкалася рука коханих.

*Ото вже й вечір. І не поспішай...
Моє смішне біленьке ведмежа...
Присядь на хвильку. Встигнеш у гарем.
У ньому я однаково — Хюррем.
Куди б не йшов, куди не повернув,
Шукаєш у світах мене одну.
Нехай малу, нехай недосконалу,
Нехай незрозумілу для загалу
Ту жінку, що тобі і хрест, і кара,
І тануть крила ангела-Ікара.
Так близько сонце. І так близько — море.
І хто кого у серці переборе?
Угору страшно. І не просто — вгору.
А нижче — край. Ти там уже бував
І все пізнав, що є поза межею.
І що, Ікаре? Був щасливим з нею?
Хвилину? День? А потім? Поливав
Живою кров'ю неживії квіти?
Раділо тіло. Мусило радіти.
І плакало в куточку ведмежа,
Бо в ньому заховалася душа
Невинного малого хлопчентя,
Що зміг талановито удавати*

Щось отаке доросле й бородате,
Аж неподібне на самого себе.
Спинися, ляльчєня. Інакше небо
Тебе не прийме. Тихе ангелятко,
Прокинься, розклади собі в порядку
Важливе — і не варте суєти.
Знайди себе. Бо то уже не ти,
Не Срібний Хлопчик і не Ангел Білий.
Лялюську, все. Не маю більше сили.
Молилася. Прощала. Що із того?
Знесиліла. Вони важкі, хрести.
У кожного із нас своя дорога,
І свій Іуда, свій Пилат. Прости.
Молись за мене. Не літай світами.
Знайди у глибині і воскреси
Незгасне світло тихої краси.
Це вже легенда.
Це вже поза нами.

Легенда. Кохання — легенда.

Серце в грудях затріпотіло й почало стукати нерівно...
Знав, він знав ціну легенді.

А десь у терні співали птахи. І кожен птах підспівував:

«Цвіте терен, цвіте терен,
Та й цвіт опадає.
Хто в любові не знається,
Той горя не знає»

8.07.2014

Літературно-художнє видання

РОМАНЧУК Леся Іванівна

ЦВІТЕ ТЕРЕН

Книга третя. Білий ангел

Книга четверта. Тернове вино

Роман

В авторській редакції

Головний редактор *Богдан Будний*

Редактор *Ірина Дем'янова*

Художнє оформлення *Олега Кіналя*

Технічний редактор *Оксана Чучук*

Комп'ютерна верстка *Ірини Демків*

Підписано до друку 15.08.2014. Формат 70×100/32.

Папір офсетний. Гарнітура Minion. Умовн. друк. арк. 19,5.

Умовн. фарбо-відб. 19,5.

Видавництво «Навчальна книга – Богдан»

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців виготовників і розповсюджувачів
видавничої продукції ДК №4221 від 07.12.2011 р.

Навчальна книга — Богдан, просп. С. Бандери, 34а, м.Тернопіль, 46002

Навчальна книга — Богдан, а/с 529, м. Тернопіль, 46008

тел./факс (0352) 52-19-66; 52-06-07; 52-05-48

office@bohdan-books.com, www.bohdan-books.com

ISBN 9789661040174

9 | 789661 | 040174